

Joona
Keskitalo

TAKAMAILLA

Suo,
joka upposi

BAZAR

Joona Keskitalo

Suo,
joka upposi

Takamalla II

BAZAR

Säkeet sivulla 22 ovat Martti Syrjän sanoittamasta kappaleesta
Kitara, taivas ja tähdet.

Säkeet sivuilla 147 ja 148 ovat Juha Vainion sanoittamasta
kappaleesta *Joulumaa.*

Säkeet sivulla 189 ovat Mirjami Lähteenkorvan runosta
Tuli kirkkoon mies ja lapsi.

Copyright © Joona Keskitalo ja Bazar Kustannus 2024
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-782-9

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tämä on tarina kahdesta huoltoasemasta ja kuudesta ruumiista
Pohjois-Pohjanmaata halkovan pikitien varrella.

Ensimmäinen ruumis

Tyranni

Luku 1

Tarinoiden alkua on harvoin helppo määritellä, ainakaan tositarinoiden, siis sellaisten, joita ei kiskaista hatusta. Yleensä tapahtumat ketjuuntuvat ja kypsyvät tarinaksi hiljalleen vuosien kuluessa, ja jottei lukija kyllästyisi, tarinalle on luotava keinotekoinen alkusysäys – tapahtuma, joka tyrkkää kerralla kaiken tarvittavan liikkeelle.

Onneksi tämän tarinan kohdalla niin ei tarvitse tehdä. Tämän tarinan alku on täydellinen sellaisenaan. Kaikki alkaa yhdestä yöstä niin luontevasti, että tuntuu kuin tarinamme hahmot olisivat koko elämänsä piilotelleet näyttämön verhon takana vain astuakseen lavalle juuri oikealla hetkellä. Mutta heidän esiintymislavansa, kaukaisuuteen levittyvä suo kosteine rahkasammaliseen ja saroineen, ei ole valaistu valonheittimin, vaan he seisovat pimeässä vain taivaalla kajastavat tähdet ja äärettömyys seuranaan. Ja yleisö on hiljaa.

Tyrannista, pedosta ja marttyyristä sekä petturista, valehtelijasta ja murhaajasta – heistä tarina kertoo. Kuudesta ruumista pohjoista halkovan pikitien varrella. Kahdesta suvusta ja kahdesta huoltoasemasta. Tytöstä, joka uskoi olevansa paha, ja pojasta, joka halusi olla hyvä. Naisesta, joka ei koskaan saanut, mitä halusi, ja miehestä, joka halusi liikaa. Pienestä kylästä, suuresta suosta sekä joesta, joka tulvi, ja hyttysistä, helvetin verenimijöistä.

Tärkein kysymys on, oletko valmis avaamaan oven murhaajan mieleen.

Jos olet, aloitetaan elokuisesta illasta 80-luvun jälkipuoliskolla. Ajasta, jolloin televisiossa oli kaksi kanavaa, teinit kuuntelivat Dingoa ja Eppu Normaalialia, otsatukat olivat krepattuja, olkapäät topattuja ja ihot solariumilla tummaksi poltettuja. Ei tosin Revonlahdella, suuren suon laidalla sijaitsevassa pienessä kylässä, jossa ei ollut solariumia lähimaillakaan.

Aloitetaan illasta ennen *sitä* yötä – *kärpästen ja varisten yötä*.

Sinä iltana suon ylle seisahtunut ilma oli poikkeuksellisen lämmintä ja kosteaa. Hyttyset inisivät suurina parvina suon reunalla odottaen pientäkin tuulenvirettä, joka auttaisi koko verenhimoisen joukon pellon poikki ja vihreän rintamamiestalon ikkunalle, jonka karmilla lepäsi kaksi juuri oikean tuoksuista ja lämpöistä kyynärpäätä. Lopulta yksi itikoista tempautui tarpeeksi vahvan ilmavirran matkaan, puski läpi peltojen, liisi sisään rintamiestalon ikkunasta, laskeutui sykkivälle kyynärtaipeelle ja työnsi imukärsänsä ihoon. Se liiskattiin siipien ja jalkojen sekasotkuksi juuri ennen kuin se ehti maistaa sitä ainoaa ainetta, jota oli koko lyhyen elämänsä himoinnut.

– Helvettiin siitä, Maria mutisi ja nippasi hyttysen käsi-varreltaan.

Hän vilkaisi peltojen takana häämöttävää suota ja tunsii miljoonien verenimijöiden läsnäolon. Häntä puistatti, ehkä ötökät, ehkä koska hän aavisti jotain, tunsii lähestyvän katastrofin, joka leijui suon yllä painavampana kuin miljoona itsensä täyteen juonutta itikkaa. Silti hän ajatteli, että makaisi mieluummin alasti hyttysten keskellä kuin odottaisi enää sekuntiakaan.

Maria heittäytyi sängylleen *Paluu tulevaisuuteen* -elokuva-julisteen alle, jossa Marty McFlyta esittävä Michael J. Fox katsoo

hätääntyneenä kelloaan, ja nappasi käteensä kuluneen tennis-pallon. Hän heitteli palloa aikansa yrittäen saada sen hipaisemaan kattoa mahdollisimman kevyesti.

– Jes! Maria huudahti keltaisten karvojen kosketettua juuri ja juuri paneelia.

Seuraavaksi Maria noukki yöpöydältä sekuntikellon ja harjoitteli ajan pysäyttämistä tasan sekuntiin. Sen jälkeen hän yritti saada kelloon mahdollisimman pienen lukeman mutta ei yltänyt ennätykseensä, kolmeen sadasosaan.

Sitten oli taas tylsää. Hetken kuluttua hän löysi nuppineulan ja alkoi työnnellä sitä sormenpään uloimman ihokerroksen läpi niin, että se takertui kiinni. Kyllästyttyään hän palasi ikkunalle syljeskelemään. Isä ja isän veli, Jussi, istuivat kiikkerillä puutarhatuoleilla autotallin edessä tupakoimassa ja näyttivät hekin kärsimättömiltä. Jussi hikoili kuin sika, vaikka hänellä oli naurettavan nahkaliivinsä lisäksi yllään vain aivan liian piukat farkkushortsit, ja isä imi savukettaan kuin se olisi koko ajan vaarassa sammua. Tuhkakuppi oli ääriään myöten täynnä, ja Jussin jaloissa lojui neljä loppuun kaluttua sarjakuvalehteä. Miehet odottivat, kuten Mariakin, eikä kukaan lähtisi ennen kuin päätös tulisi – päätös siitä, saisivatko naapurissa asuvat Kasket rakentaa huoltoaseman aivan heidän SEO- asemansa viereen. Helvetin huoltoasemat. Helvetin Kasket. Ei sillä, että kiista olisi Mariaa kiinnostanut, mutta jos hän aikoi pitää päänsä ja muuttaa rapakon taa, Kaliforniaan ja Los Angelesiin – vaihtaa suon pilvenpiirtäjiin, hyttyset palmuihin ja turhat säännöt vapautteen, kuten oli vakaasti päätetty, – hän tarvitsi rahaa. Ja tällä hetkellä rahaa sai vain huoltoaseman tiskiltä, jonka takana kökkimistä olisi luvassa vähemmän, jos Kaskien suunnittelema asema veisi puolet heidän asiakkaistaan.

Lännestä kantautui vihdoin auton moottorin ääntä, ja Maria näki Jussin tumppaavan tupakan sandaalinsa pohjaan. Tulija oli

varmasti Ukko, isän ja Jussin setä, ja hän tulisi suoraan kunnanjohtajan luota päätös mukanaan.

Maria juoksi peilin eteen ja pöyhötti vaaleita hiuksiaan. Yllään hänellä oli korkeavyötäröiset Levikset ja ruutukuviainen puuvillatoppi, jota isä vihasi, koska se jätti melkein koko vatsan paljaaksi. Maria oli kuitenkin jo saanut luvan mennä yöksi ystävälleen Tiinalle heti päätöksen tultua, joten isää ei tarvinnut suostutella. Sen hän oli tosin jättänyt kertomatta, että he menisivät ensin Raaheen juhlimaan hänen kahdeksantoistavuotis-syntymäpäiväänsä. Tai eihän hän ollut ihan vielä kahdeksaatoista vaan täyttäisi muutaman viikon päästä, mutta silloin Tiina olisi perheensä kanssa lomamatkalla, joten he olivat päättäneet juhlia etukäteen. He aloittaisivat Raahen Kassatalolla ja jatkaisivat Kajuutta-pubissa, jos Maria päästettäisiin sisään. Ei ihan Los Angeles, mutta kuitenkin enemmän kuin Revonlahti. Sitä ennen he kuitenkin tarvitsisivat kaljaa. Ainakin kuusi pulloa tyttöä kohden.

Maria juoksi narisevat portaat alakertaan, kiskoi tennarit jalkaansa ja pelmahti pihalle samaan aikaan, kun Ukon auto lipui pihatien päähän. Isä ja Jussi olivat nousseet seisomaan ja kaapivat molemmat ahnaasti uutta tupakkaa askista.

– No? isä ärähti saatuaan tupakkansa syttymään.

Ukko nousi autosta, sylkäisi keltaisen klimpin jalkoihinsa ja pudisti päätään.

– Mitä peeveliä tuo tarkoittaa? Jussi kivahti silmät suurina.

Ilmassa oli sähköä, jollaista Maria ei ollut vielä koskaan aistinut. Sitten Ukko nosti nivelen alta amputoidun peukalon-tynkensä pystyyn ja virnisti.

– Ei lupaa, sitä se tarkoittaa. Kasket eivät rakenna paskaakaan.

Maria vilkaisi isäänsä. Vaikkei kasvoille kohonnutta ilmettä voinut laskea hymyksi, Maria näki jonkin antavan myöten

– kuin jousesta olisi riisuttu jänne. Isä tumppasi melkein polttamattoman tupakan tuhkakuppiin ja syöksäytti savut sieraimistaan. Kellertävät viikset paljastivat sen olevan tapa.

– Hyvä.

Jussi hörötti tapansa mukaan typerästi ja liiskasi sarjakuvalehdellä hytтын kankustaan, jonka sopivan mittaiset farkku-shortsit olisivat onnistuneet peittämään.

– Hele-vetin hyvä sanon minä.

Ukkokin repesi nauramaan, kaappasi Marian kainaloonsa ja kutitti tätä peukalonsa tyngällä kyljestä, kuten oli aina tehnyt. Maria kiemurteli ja nauroi. Ukko oli hänelle kuin ukki, vain yhden kirjaimen erotuksella, ja siitä lempinimi oli alkunsa saanutkin.

Maria katseli, kuinka Jussi tempaisi autotallin oven auki ja noukki pahvilaatikosta Koskenkorva-pullon. Lehtosilla ryyppättäisiin tänään, sen verran oli selvää. Se sopi Marialle oikein hyvin, sillä kukaan ei ehtisi kysellä hänen peräänsä.

Pullon korkki rasahti auetessaan.

– Peeveli soikoon, Jussi huokaili nahkaliivien liepeiden välistä pursuavaa mahaansa raapien.

Ukko tarttui pulloon heti Jussin jälkeen ja kulautti kahdesti. Isä joi viimeisenä ja tarjosi sen jälkeen pulloa Marialle, joka mulkaisi isää epäileväisenä. Tämä ei yleensä antanut hänen juoda kirkkaita, vaikka olut oli sopinut jo pitkään.

– Otatko nää vai et? isä murahti.

Maria tarttui pulloon, vei sen huulilleen ja kulautti suullisen. Polttava neste aiheutti yskänkohtauksen. Jussi ja Ukko repesivät nauramaan. Isäkin hymyili vinosti.

– Sitä kuuluu niellä eikä vetää henkeen, Jussi hekotti tupakka huulessa heiluen.

Maria vilkaisi vihaisesti setäänsä. Nahkaliivit saivat tämän näyttämään 120-kiloiselta lapselta, joka saattoi koska tahansa

vetäistä nallipyssyn vyökotelosta. Setä itse luuli varmasti näyttävänsä Clint Eastwoodilta, koska nahkaliivit olivat ilmaantuneet samoihin aikoihin kuin *Kalpea ratsastaja* oli tullut elokuva-teatteriin.

Maria oli kuullut tarpeeksi.

– Täytyy mennä, hän sanoi ja kääntyi ympäri.

– Odota, isä sanoi.

– Lupasit, että voin mennä Tiinalle, kun päätös on tullut, Maria muistutti.

– Haluan sanoa jotain. Teille kaikille, isä murahti.

– Nääkö? Sanoa jotain? Jussi varmisti.

– Älä nyt viitsi, Mariakin mutisi.

Ukkokin näytti yllättyneeltä.

Isä ei paljon puheita pitänyt tai puhunut muutenkaan. Jussi oli veljistä se, joka seurusteli asiakkaiden kanssa, vaikkei Maria ymmärtänytkään, miten kukaan jaksoi Jussia kuunnella. Ehkä asiakkaat eivät ymmärtäneet, että kaikki Jussin jutut, jotka eivät olleet täysin onnettomia, oli lainattu suoraan sarjakuvista.

Maria vilkaisi autotallin seinäkelloa mutta istui vastentahtoisesti alas. Pian hän ei ehtisi Tiinan kanssa enää kaljakauppaan, mutta onneksi senkin jälkeen oli vielä yksi vaihtoehto. Huoltoasemalla olisi juotavaa, eikä kukaan huomaisi, jos he lainaisivat sieltä muutaman pullon.

Isän paksut kulmakarvat liukuivat aavistuksen lähemmäs toisiaan ja katse tarkentui Mariaan.

– Halusin aina pojan.

Ukko, joka oli aina Marian puolella, tuhahti vihaisesti.

Maria nappasi Koskenkorvan pöydältä olkiaan kohauttaen.

– Ja mä isän, joka olisi kotona eikä linnassa. Mutta kaikkea ei voi saada.

Maria joi kulauksen – neste ei enää poltellut pahasti.

Isän silmät hakeutuivat yläviistoon hänen etsiessään sanoja, jotka eivät tulleet luonnostaan.

– Tarkoitin, että halusin pojan, mutta sitten sain sinut.

Isä katsoi Mariaa ja yritti hymyillä.

– Miten tuo on yhtään äskeistä parempi?

Isä ähkäisi tajutessaan, mitä oli sanonut.

– Perkele, yritän sanoa, että sen jälkeen kun sain sinut, en enää toivonut poikaa. Sitä vain, että... että olet parasta, mitä mulle on tapahtunut.

Maria tuijotti isäänsä samaan aikaan vaivaantuneena ja liikkuneena. Isä ei ollut koskaan sanonut mitään tällaista.

– Älähän nyt, Maria mutisi lopulta.

Isä hymyili nyt hieman luonnollisemmin ja katsoi vuorotellen jokaista.

– Perhettään ei voi valita...

Jussi kohotti pulloa.

– Aamen sille.

– Joskus ollaan tukkanuottasilla..., isä jatkoi jämäkästi nyökäten, – mutta sen jälkeen paiskataan kättä. Koska on pakko, koska perhe on sopimus.

Isä näytti olevan aivan liekeissä. Koskenkorva ilmeisesti kykeni ihmeisiin.

– Joskus voitetaan, joskus hävitään, mutta aina yhdessä. Ja tänään me voitimme ja *he* hävisivät, isä jatkoi eikä pystynyt peittämään vahingoniloaan.

Kuin yhteisestä merkistä kaikki vilkaisivat rämeikköön. Tai ei rämeikköön vaan sen läpi, sillä rämeen takaa pilkotti punainen rapistunut talo, jonka hoitamaton piha oli täynnä vanhoja autoja ja metalliromua.

Vihanpito suon toisella laidalla asuviin Kaskiin oli alkanut rikkinäisestä vinssistä ja maksanut Marialle ison osan hänen

lapsuuttaan. Kaskien autokorjaamo sijaitsi Kasitien varrella heidän huoltoasemansa vieressä, ja kun Maria oli pieni, Lehtoset ja Kasket olivat tehneet vielä yhteistyötä. Jos joku oli ajanut huoltoasemalle rikkinäisellä autolla, isä oli vinkannut Kaskien korjaamosta, ja Kasket olivat vuorostaan mainostaneet heidän lounaitaan. Sitten isä oli ostanut Harri Kaskelta vinssin, joka oli hajonnut ensimmäisellä käyttökerralla. Harri ei ollut palauttanut rahoja, koska oli ollut sitä mieltä, että vinssi oli ollut ehjä myydessä. Isä oli marssinut Kaskien korjaamolle ja vaatinut Harria tilille. Tilanne oli karannut käsistä ja isä hakannut Harrin niin pahasti, että tämä oli ollut vähällä joutua pyörätuoliin. Isä oli lähtenyt suoraan vankilaan, koska hänellä oli ollut jo ennestään tuomioita pahoinpitelyistä – kuten kaikilla Lehtosen suvun miehillä, joilla väkivaltaisuus näytti periytyvän kuin silmien väri tai nipukalliset korvanlehdet. Äiti oli potenu isän teoista huonoa omaatuntoa ja auttanut Harria toipumaan isän ollessa vankilassa. He olivat tietenkin sitten rakastuneet, ja kun isä oli palannut muutaman vuoden päästä Revonlahdelle ja saanut tietää, mitä oli ollut tekeillä, hän oli hakannut Harrin uudestaan ja sen jälkeen äidinkin. Äiti oli karannut seuraavana aamuna Harrin kanssa Helsinkiin. Vaikka Maria oli ollut äidille vihainen, hän oli ymmärtänyt isän olevan yhtä syyllinen kuin äiti. Isää oli syyttänyt myös Tarja Kaski, koska hänen oma miehensä tai Marian äiti eivät olleet olleet vastaamassa syytöksiin. Tilanne oli nyt kärjistymässä Tarjan halutessa kahden poikansa kanssa avata korjaamonsa yhteyteen huoltoaseman vain muutaman sadan metrin päähän heidän SEO:staan.

Isä käänsi katseensa Mariaan ja jatkoi: – Kun täytin kahdeksantoista vuotta, isäni lupasi minulle, että perisin huoltoaseman hänen kuoltuaan. En silloin arvannut, että se tapahtuisi vain muutaman kuukauden kuluttua.

Marian vaari oli kuollut viinanhakumatkalla Ruotsissa *helvetin epäreilussa hässäkässä*, jolla tarkoitettiin ilmeisesti nyrkki-tappelua, johon joku oli tuonut teräaseen.

– Tänään annan sinulle saman lupauksen kuin isäni antoi minulle sillä erotuksella, että saat ottaa ohjat paljon ennen kuin kuukahdan. Uskon, että olet valmis jo muutaman vuoden päästä, jos panet parastasi.

Maria huomasi isän vilkaisevan Jussia, joka punetui aavistuksen. Sitten isä käänsi katseensa takaisin Mariaan ja hymyili.

Maria tiesi tarkkaan, mitä isä yritti. Enemmän kuin mitään muuta isä halusi Marian jatkavan suvun liiketoimintaa – että hän myisi tuulilasinpesunestettä Revonlahdella, kunnes tulisi haudatuksi samalle hautuumaalle, jolle kaikki Lehtoset lopulta kuopattiin. Sellainen tulevaisuus ei vain kiinnostanut Mariaa alkuunkaan, ja hän oli tehnyt sen useasti isälleen selväksi. Marian paikka oli kaukana täältä.

– Kiitos, mutta vastaus on edelleen ei, hän vastasi.

Isä jatkoi hymyilyään, joskin hieman kireämmin.

– Tulet vielä järkiisi.

Maria pudisti päätään, ja isän hymy katosi kokonaan.

– Voinko nyt mennä?

– Mene sitten, isä mutisi.

Maria läväytti kämmenet tuolin käsinojille, nousi ja säntäsi sisälle. Hän nappasi valmiiksi pakkaamansa repun, jossa oli vaihtovaatteita, ja kiiruhti takaisin autotallille. Kimalaiset pöräsivät syreenipuskissa, ja tikka naputti puuta jossain etäällä. Suomen kesää hän saattaisi kaivata jopa Enkelten kaupungissa. Ehkä.

Marian palatessa Ukko oli jo lähtenyt ja isä ja Jussi keskustelivat kiihkeästi sivummalla. Maria aavisti keskustelun liittyvän siihen, mitä isä oli sanonut huoltoaseman tulevaisuudesta. Isä

tuntui muutenkin puhuneen enemmän Jussille kuin Marialle ilmoittaessaan, kuka aseman perii. Jussia oli aina ärsyttänyt, että isä oli perinyt huoltoasemasta leijonanosan ja Jussille oli jätetty enimmäkseen metsää.

Samassa Maria huomasi unohtaneensa auton avaimet ja kääntyi kannoillaan. Kun hän palasi hetken kuluttua autotallille, isä ja Jussi istuivat taas lasipöydän ääressä tupakoimassa, mutta Jussin poninhäntä oli auki ja nenästä vuoti verta.

Maria seisahtui.

– Mitä täällä on tapahtunut?

Jussi tyhjensi verisen sieraimensa nurmikolle ja mulkaisi Mariaa kulmiensa alta. Sedän yleensä kujeileva olemus oli muuttunut vakavaksi, mutta se ei ollut mitään verrattuna isään, jonka silmät näyttivät mustilta kuin yö. Maria oli nähnyt isän samalaisena ennenkin, silloin kun tämä oli saanut tietää äidistä ja Harrista, eikä hän halunnut jäädä katsomaan, mitä ilta toisi tullessaan. Hän avasi äkkiä autotallin oven ja ehti työntää avaimet Saabin virtalukkoon, kun isän hahmo ilmestyi oviaukkoon.

– Auto.

Maria kohotti katseensa yrittäen olla näyttämättä hienoista pelkoa, jonka isän olemus sai väkisinkin aikaan.

– Niin?

– Miksi olet autossa?

– Koska menen Tiinalle, Maria vastasi ja käänsi avainta sen verran, että ajovalot syttyivät.

Isän kasvot olivat liian ilmeettömät, kuin jokainen lihas olisi yhtäkkiä halvaantunut.

– Olet juonut.

Maria käänsi avaimen loppuun asti, ja Saab hyrähti käyntiin. Oli parempi livetä paikalta kuin jäädä väittelemään.

– Itse tarjosit.

Isä kumartui Marian yli ja nappasi avaimet virtalukosta.

– Mene pyörällä.

Autotallissa oli taas hämärää.

– Voi saatana, Maria kivahti ja möläytti sitten: – Miten me muka sitten pääsemme Raaheen?

Kivettyneillä kasvoilla kulki värähdys.

– Raaheen?

Maria ähkäisi. Isä ei tiennyt, että he olivat lähdössä kaupunkiin. Maria sai ajaa korttita vain Revonlahdella, eikä Tiinakaan ollut vielä läpäissyt inssiä. Ja vaikka hänellä olisikin ollut kortti, isä ei olisi ikinä suostunut siihen, että he lähtisivät kaupunkiin juopottelemaan ja nukkuisivat autossa, tai vielä pahempaa, jonkun pojan luona.

Maria hätkähti tuntiessaan isän sormien puristuvan käsi-vartensa ympärille ja vetävän hänet ulos autosta.

– Huoneeseesi, isä murahti.

Maria tiesi, että hänen pitäisi pelätä ja totella, mutta hän ei mahtanut itselleen mitään.

– Olen melkein kahdeksantoista. Et voi...

Isä iski kämmenensä autotallin seinään niin kovaa, että pelti painui mutkalle.

– Täytä vaikka kolmekymmentä, mutta olet aretissa, kunnes olet tarpeeksi vanha ymmärtämään, mistä elämässä on kyse.

– No, ei ainakaan kökkimisestä tällä helvetin suolla, Maria mutisi.

– Nyt huoneeseen tai...

– Tai mitä? Lyötkö muakin? Niin kuin äitiä, niin kuin kaikkia?

Isän huulet värisivät, mutta hän ei sanonut mitään.

– Anna mennä sitten, Maria ylytti.

Isä availi suutaan, mutta mitään ei tullut ulos.

– Sitä minäkin, Maria tuhahti ja laski kätensä takaisin auton ovenkahvalle.

Silloin kämmen lävähti hänen poskeensa kuin pala rautaa. Maria jysähti takamukselleen ja kohotti katseena hämmennyksen vallassa. Isä seiso i autotallin hämäärässä mustat silmät kosteina kiiluen.

Ymmärtäessään, mitä oli tapahtunut, Maria nousi ja lähti kävelemään pihatielle päin. Isä ei estellyt, seiso i vain ja tuijotti. Aikansa kävelyään Maria tuli pihatien ja hiekkatien risteykseen ja lysähti postilaatikon viereiselle kivelle istumaan. Nyt se oli varmaa: hän muuttaisi pois heti, kun täyttäisi kahdeksantoista. Ehkä hän saisi asua Tiinalla. Ehkä hän menisi sinne jo tänään.

Maria katsoi metsän uumeniin sukeltavaa tietä arvioiden, oliko Tiinalle liian pitkä matka taitettavaksi jalkaisin. Silloin lintujen viserryksen lomaan ilmestyi uusi ääni: auton moottori. Maria ponnahti pystyyn. Ehkä Tiina olikin saanut jostain auton ja tuli nyt häntä hakemaan. Pian Maria kuitenkin ymmärsi, että ääni tuli väärästä suunnasta, syvemmältä metsästä, jossa ei asunut ketään muuta kuin Kasket. Sitä paitsi auto kävi tyhjäkäynnillä.

Maria lysähti takaisin kivelle ja sulki silmänsä. Kotiin hän ei ainakaan palaisi ennen aamua.

Ja siinä Maria olikin oikeassa.

Hän ei nimittäin enää koskaan palannut kotiin. Ainakaan samanlaiseen, josta oli lähtenyt.

Revonlahti, lopullinen tauko elämästä.

17-vuotias Maria Lehtonen läimäisee kuoliaaksi suolta lentäneen hytтын. Tämän illan hän viettäisi silti mieluummin verenimijöiden parvessa kuin jumissa kotona odottamassa tietoa siitä, saavatko suon toisella laidalla asuvat Kasket perustaa huoltoaseman Kasitien varteen, aivan Lehtosten omistaman SEO-aseman viereen. Helvettiin Kasket ja helvettiin huoltoasemat!

Riideltyään taas isän kanssa Maria lähtee suutuspäis-sään marssimaan kylätietä, joka tuo hänen eteensä Volvo Amazonin ja ratin takana istuvan Teemun, Kasken pojista nuoremman. Seuraavana aamuna Maria muistaa alkoholin maun, Teemun auton takapenkin ja isän raivon, mutta ei sitä, miksi hän on yltä päältä veressä.

SUO, JOKA UPPOSI on kertomus kahdesta huoltoasemasta ja kuudesta ruumiista Pohjois-Pohjanmaata halkovan piktien varrella. Se on toinen osa TAKAMAILLA-trillerisarjasta, jossa paikalliset yhteisöt eri puolilla Suomea setvivät rikoksia omin voimin ja kyseenalaisin keinoin. Jokainen kirja on itsenäinen kertomus omine hahmoineen.

84.2

ISBN 978-952-376-782-9

www.bazarkustannus.fi